

— og særlig paa Hagbarth naturligvis — at de føler det som et Savn, at du ikke tager dig noget mere af dem.«

»Hvad skal det sige, Inger? Tager jeg mig ikke af Børnene?«

»Ja, jeg veed, hvad du mener. I Øjeblikke, naar du er oplagt til det, kan det more dig at lege med dem. Og det er de jo ogsaa altid glade for. Men til andre Tider viser du dem fra dig paa en Maade, som de ikke forstaar, — og det gør dem usikre og ufrimodige overfor dig. Og nu er det, jeg er bange for, om vi skulde komme til København, hvor du sagtens vil blive meget mere beskæftiget udenom, at Børnene saa skal blive helt fremmede for dig, — og du for dem.«

»Men jeg begriber det virkelig ikke. Jeg synes dog, at jeg altid — —.«

»Du veed vist ikke rigtig, hvor meget du gaar for dig selv, Per,« afbrød Inger ham med et undertrykt lille Suk. »Naturligvis tænker du heller ikke paa det, naar du saadan altfor tydeligt lader Børnene mærke, at de er dig til Besvær. Men for den Slags har selv smaa Børn en fin Fornemmelse, kan du tro. Jeg synes derfor, at du ogsaa for din egen Skyld skulde passe lidt paa. Og siden vi nu er kommen til at tale om det, saa maa jeg fortælle dig, hvad Hagbarth sagde til mig forleden Aften, da du blev vred, fordi han havde taget din Papirsaks. Han havde store Taa-